

Het gezin Van Radelant woonde waarschijnlijk in een "huisinge hoffstede" achter de St. Pieterskerk in de "Regenbooch" (de Kromme Nieuwe Gracht). Dit huis werd in 1614 door zoon Johan aan Aelbert Crom, Kanuniek van de St. Pieter, verkocht. Willem van Radelant moet zeker een groot rechtsgeleerde geweest zijn: 25 jaar na zijn dood, in 1637 verscheen boek met daarin zijn rechtspraken ("Decisiones Posthumae Curiae Provincialis Trajectinae, collectae Per W. Radelantium".) En zoals we in het begin al zagen-ruum 100 jaar en 160 jaar na zij overlijden werd er in de literatuur nog steeds over de "vermaarde regtsgeleerde" geschreven"

Jan Out.

In onze serie "Oude Eemnesser Winkeltjes".....

"laat Anna, in afwachting van wat volgt, met het grootste plezier de 93-jarige Hannes Wiggerts aan het woord. In afwachting van wat volgt. Inderdaad, want tijdens ons gesprek heeft het bandje het begeven, waardoor de rest van zijn verhaal onverstaanbaar is geworden. Al is Hannes nooit winkelier geweest, toch 'verkoopt' hij een waarheid aan 't einde van zijn verhaal! Fantastisch. Hieronder volgt een voorproefje van een, naar mijn bescheiden mening, uniek gesprek.

"Toen ik jong was, wôonden we achter Wout van 't Klôôster, Wakkerendijk 232. Daor ben ik ôök de eerste jaore nadat ik getrouwd was met Jaontje van Hamersveld blieve wône. Pas in 1932 heb ik deze boerderij (Meentweg 19) gekocht van Van Beijeren. Tjongejonge, ik zie ons nôg staan. Er zat één grôôt raom in de opkaomer, maor hij zei derect dat er nôg een raom bij mos komme. Ze moste een trappie op om in de slaopkaomer te komme, daorum zei tie ôök derect dat daor een deur bie mos, dan kon je via de deur naor de slaopkaomer. Jao, dâ was een leuke kerel en eerlijk ôök.

Hannes Wiggerts (geb. 1898) en zijn vrouw Adriana van Hamersveld (1899-1985)

Zelf heb ik er bute veul an op motte knappe. Het spoor was niks anders dan allemaol gaote, je kon er nie op of af. De dam was ôök áéén grôôt gat. As ik effe tied had zat ik van 's morregens vrôeg tot 's aovons laot stene te bikke en in de gaote gôoide ik grond, zand en steenpuun.

We hebben wat een rotzôoi opgehaold.

Ik gong op een dag op de fiets naor Hilversum toe, zag daar ergens een bende steenpuun legge, raakte met de baos an de praot en die zei: "Ik wou dat ik die rommel maor kwiet kon." Ik zei: "dat ik die rommel maor kwiet kon? Dat sal ik ophaole, maor dan ôök alles hoor, want als ik an 't riee ben komme ze allemaol, dat sal je zien en dan haole ze de môdie stukjes d'r uut en de rest ken vaoder oprume, maor dâ doe 'k niet hoor."

Ik had de eerste vracht met de vrachtwaoge van Kees van Soest nôg nie gehaald of ze waore d'r al. "Zie je wel" zei ik ik tege die baos, maor hij zei dat er geen

mins an mocht komme. We hebben alles opgehaald en hadde toch een bonk puun hierachter legge, geweldig. Een paor jaor later heb ik de driest gekocht en daor heb ik het ôok nôg voor gebruikt. Daor zat een allemachtig grôot gat in, in de Driest dus en daor heb ik steenpuun in gegôoid, klei, maor het meeste zand."

Pauze, want Hannes denkt na, glimlacht en stapt dan over op een totaal ander onderwerp.

"Denk er om, leg nôoit de liege want daor raok je je vertrouwen mee kwiet. As je één keer legge liege het kun je het nie meer na vertellen en als je de waarheid vertelt kan het nôoit misse.

Maor je bent wel de sigaor as je legt te liege, want je bent in één keer je vertrouwen kwiet hoor, de mense vertrouwen je nôoit meer. Pas heb ik nôg gehoord, ik meen over de radio, dat het al 10 jaor geleje was, maor nou kwam het toch nôg uut. Ja, het komt altied uut want as je liegt dan moet je altied denke, wat heb ik ôok weer gelogen? En dat weet je dan nie meer, dus mense die liege zijn niet alleen oneerlijk, maor nôg oerdom ôok en het is onmôgelijk om die mense hun domheid te doen inzien, want daor is verstand voor nôdig en dat hebben ze niet."

Hoe vindt u dit voorproefje?

Is zijn wijze les over liegen niet schitterend? En wat een logica. Ik heb er van gesmuld.

Tot schrijfs,
Ama Teuria.
(Henriët Liscaljet)

Beknopte geschiedenis van het Eemnesser geslacht Snel.

Sinds 1822 woont de familie Snel in Eemnes. In dat jaar kwam Cornelis Snel van Blaricum naar Eemnes. Zijn vader was Andries Snel en die kwam uit Huizen. Tot ongeveer 1650 hebben we de voorouders van deze familie